

ÚJ REND

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1141

26.01.2025 (136)

Egy gonosz zseni nevelése

Gerhard Lauck által

7. rész

Sejtek és hálózatok

Biztonsági okokból szigorúan betartottuk a cellarendszert.

Egy magányos sejtlevezető, Armin azonban megtalálta a megoldást. Részt vett az NPD ifjúsági tagozata által szervezett fáklyás felvonuláson. Körülbelül 150-en vettek részt rajta. Ő kiabált: *AO hátra!* (Az NSDAP/AO, vagy egyszerűen AO a szervezetünk nagyon hosszú német nevének rövidítése.)

Úgy találta, hogy a mi embereink az egész tüntetés egyharmadát tették ki! Kapcsolatokat létesítettek. Nagyon sikeres, nagyszabású kampányokat eredményeztek.

Több csapat egyetlen éjszaka alatt több száz plakátunkkal telítette meg a nagyvárosok belvárosi utcáit. Az utca végére walkie-talkie-val felszerelt őrszemeket állítottak. Két csapat dolgozott az utca mindkét oldalán. Másnap reggel mindig nagy volt a felfordulás.

Néha letartóztatásra is sor került. A rezsim győzelmet hirdetett. De aztán a látvány néhány héttel később megismétlődött.

Ez még jó ideig így folytatódott. De végül a dolgok úgy értek véget, ahogy véget kellett érniük.

Ennek ellenére hosszú távon mind a hagyományos értelemben vett kis cellák, mind pedig a nagyobb "cellahálózatok" létezésének eredménye. Az előbbieket védelmi, az utóbbiak pedig támadási előnnyel rendelkeztek.

Tévedések vígjátéka

Én voltam a projektvezető.

A feladat az volt, hogy az ellátmányt több semleges országon keresztül egy ellenséges országban lévő végső célállomásra szállítsák.

Több csapat is aktívan részt vett. Általában az A csapat az A nyelven, a B csapat a B nyelven, a C csapat pedig a C nyelven beszélt.

Ha *szerencsém volt*, az egymással *közvetlen kapcsolatban* álló csapatok hamarosan felfedeztek egy közös nyelvet, amelyet minden csapat legalább egy tagja megértett.

Ha *nem volt szerencsém*, kénytelen voltam összekötőként és tolmácsként szolgálni.

Ez volt az egyik olyan alkalom, amikor *nem volt szerencsém*.

Ebben az esetben nyugodtan kijelenthetjük: *Itt a kommunikáció elmaradásáról van szó.*

Az A csapat feltesz egy kérdést.

Lefordítom.

A B csapat válaszol a kérdésre.

Lefordítom.

Az A csapat elutasítja a választ.

Lefordítom.

A B csapat ragaszkodik a helyes válaszhoz.

Lefordítom.

Az A csapat azt mondja, hogy a válasz *nyilvánvalóan* rossz, ilyen és ilyen okból.

Lefordítom. De azt is megkérdem, *hogymiért* helyes a válasz.

A B csapat elmagyarázza, hogy a válasz *nyilvánvalóan* helyes, ilyen és ilyen okból.

Állj!

Azonnal felfogom a problémát: *mentalitás!* Több mint elég tapasztalatom van ahhoz, hogy mindkét mentalitást megértem, és pontosan felfogjam, mi történik itt. - Ezért mindent elmagyarázok mindkét csapatnak. Mindketten meghallgatják a magyarázatomat, és egyetértően bólogatnak. Igen, most már minden világos.

Mi történik ezután?

Visszatérünk a legelső lépéshez!!!

Miért?

Egyszerűen nem fog az A csapat fejébe szállni!

Számukra egyszerűen elképzelhetetlen, hogy a helyes válasz valóban helyes. Képzeljük el, ha úgy tetszik, hogy valaki azt mondja, hogy az $1+1 = 2$ NEM

egyetemes igazság. "Talán $1+1 = 2$ az USA-ban, de $1+1 = 3$ Európában $1+1 = 4$ Ázsiában". - *Nyilvánvalóan tévedsz, mondod te! De te ebben teljesen, határozotlan biztos vagy?*

Valójában az $1+1 = 2$ NEM mindig igaz! Mi van akkor, ha a számrendszer *nem a tízes* alapú! Egy 2-es alapú számrendszerben például $1+1 = 10$!

Íme egy másik példa: "Igen = igen és nem = nem". De tényleg így van? Később rájöttem, hogy Ázsiában az "igen" nem mindig jelent "igen"-t a nyugati értelemben. *Három különböző jelentése is lehet*: Először is, az "igen" az egyszerű *udvariasság* értelmében. Másodszor, az "igen, értem, mire gondolsz" értelemben. Harmadszor, az "igen" a "igen, egyetértek veled!" értelmében.

De a mi szomorú történetünk folytatódik.

Útközben több semleges országon keresztül egy gyanús férfpárost pillantok meg. Később észreveszem, hogy valaki a parkolóban az autónk mellett térdelve távoli fényképet készít rólunk.

Eljön az igazság pillanata, amikor végre elérjük az ellenséges ország döntő határát. Átjutunk!

Azonban még mindig van rá esély, hogy átengedtek minket, hogy azonosítsák a munkatársainkat.

A szállítmányt egy másik tárolási területre szállítják. Egy kis részét magammal viszem.

A pénzügyi korlátok később arra kényszerítenek, hogy a szokásosnál nagyobb kockázatot vállaljak. Letartóztatnak a szállítmány rám eső részével. Elég nagy ahhoz, hogy nagy feltűnést keltsen, de nem elég nagy ahhoz, hogy nagy kárt okozzon nekünk.

A rendőrségen találkozom a fent említett gyanús párossal. Egyikük azt mondja nekem, hogy a követésünk "gyerekjáték" volt. Félek a rosszabbtól.

De szerencsések vagyunk. Csak engem tartóztattak le.

Persze, a rendőrség átkutatja a többiek lakásait és irodáit, de nem találnak semmit. Az embereimet még csak őrizetbe sem veszik!

Lehet, hogy a megfigyelő csapat elvesztett minket. Talán egyszerűen lusták lettek, és úgy gondolták, hogy majd a későbbi rajtaütések során lefoglalják a készleteket és letartóztatják őket... Tulajdonképpen *az ő hibáik* kiegyenlítették a *mi hibáinkat!*

A végeredmény az, hogy egy ember, nevezetesen én, néhány hónapot börtönben töltöttem, és elvesztettem a készletek elfogadható részét. A készletek nagy része megmenekül a lefoglalás elől, és kiválóan hasznosul. Ezt a kört megnyertük. [Lásd: *Hotel Egy*, *Hotel Kettő* és a *Bírósági Játék Show #1.*]

Még a rövid börtönidő is megéri. Tanulságos. Sokkal később gyanakodunk minden olyan hosszú távú hardcore aktivista vezetőre, akinek nincs börtönben töltött

ideje.

Különösen egy esetre emlékszem (Ewald), ahol ez igaznak bizonyult.

De még mindig szerencsés vagyok. A kezdeti időkben még mindig nem vesznek minket annyira komolyan. A börtönbüntetések általában hónapokig tartanak. Később, amikor már komolyan vesznek minket, évek lesznek belőlük. A "mozgalom jogi karának" későbbi meghatározó alakja, Michael Kühnen, felnőtt életének felét börtönben töltötte kizárólag gondolatbűncselekmények miatt!

Egy Kurt nevű elvtárs így fogalmazott: *Az ember börtön nélkül olyan, mint az ember sebhely nélkül!*

Az első bebörtönzésem

Az első állami luxusszálloda szigorú, de szimpatikus volt. Engedélyezték, hogy egy kis dél-amerikai ellenállási transzparenst akasszak a falamra, és hogy ellenállási irodalmat tartsak a szobámban. A szálloda személyzete gyakran beugrott egy baráti beszélgetésre.

Emlékszem a legelső alkalomra, amikor egy londoner bekísért az új otthonomba. Értetlenül nézett rám, és megjegyezte: *Nem ide való vagy?*

Amikor magyarázkodni kezdtem, félbeszakított: *Igen, emlékszem, hogy olvastam rólad az újságban!* Az egész személyzet úgy bánt velem, mint egy megtisztelő vendéggel. Nyilvánvalóan sok rajongóm volt itt.

Egyik este az ablak melletti asztalomon álltam. A csillagokat akartam látni. Egy ápoló belépett a szobámba, és megkérdezte, mit csinálok. Mondtam neki. Amíg ő az ablakot vizsgálta, én az ajtóhoz sétáltam. Mivel vicces kedvű voltam, fontolóra vettem, hogy kilépek a folyosóra, becsukom az ajtót, és bezárom őt a szobámba! Csak viccből. De elhatároztam, hogy nem teszem. Nem jó ötlet felbosszantani a felbérelt segédet.

Egyszer egy látogató titokban átadott nekem egy cédulát. Erre nem számítottam, és a földre ejtettem. Ez kínos volt. Mit tegyünk? Szerencsére a látogatást felügyelő szállodai alkalmazott váratlanul cselekedett. Ahelyett, hogy elvette volna és megdorgált volna minket, egyszerűen felvette és átadta nekem!

A szabadságomat jól használtam ki. Írtam egy könyvecskét, amelyben leírtam az NSDAP/AO alapkonceptióit. A címe *Die NSDAP/AO: Strategie, Propaganda und Organisation* volt. (*Az NSDAP/AO: Stratégia, propaganda és szervezet*. Angol nyelvű kiadása soha nem jelent meg. Később azonban angol és német nyelvű kiadványt is megjelentettünk egy másik füzetből, amelynek címe *An Introduction to the NSDAP/AO: The Fights Goes On!*).

A második szálloda más volt. Mindent elkoboztak. De visszakaptam, amikor ki-

jelentkeztem.

A sors iróniája, hogy bár a vezetőség nyilvánvalóan nem volt szimpatikus, a vendégszabályok általában sokkal kevésbé voltak szigorúak, mint az első szállodában.

Például volt egyfajta "lobby". Alapvetően egy közösségi helyiség televízióval. Mi, a vendégek minden nap ott lógtunk néhány órát, tévét néztünk, kártyáztunk vagy csak beszélgettünk.

Amikor először jártam ott, az egyik munkatárs bejött, és átadott nekem egy köteg levelet.

Zavarodottan kérdezte az egyik vendég: *Miért adtad oda neki az összes levelet?*

A válasz: *Nem tettem, ez mind az ÖNÖK!"*

Eleinte magamba zárkoztam.

Aztán egy nap egy másik asztalnál kártyázó fickó rám nézett és megkérdezte: *Gyilkosság?*

Elmosolyodtam, megráztam a fejem, és azt mondtam: *Nem!*

Egy másik alkalommal egy börtönfilm ment a tévében. Az egyik vendég megjegyezte, hogy ez nem tűnik megfelelőnek a körülményekhez képest. A többiek egyetértettek. Valaki átkapcsolta a csatornát.

Minden esély ellenére

Néhány hónappal a szabadulásom után egy hasonló projektet koordinálok. Ezúttal az ellenfél már készen áll ránk. De mi is jól felkészültünk.

A csapat vezetőjével, Uwe-val egy semleges országban, nevezetesen Dániában találkozom, az ellenséges célország, nevezetesen Németország határának közelében. Tájékoztat arról, hogy a helyszínt masszívan megfigyelik.

Beülök az autójába, és elindulunk a határátkelő felé. Alig néhány méterrel a kapu előtt megfordul, és elrohan az átkelőtől. Körülnézve látjuk, hogy fél tucat jelöletlen autó szökik ki a határ túloldaláról.

Ezek az autók követnek minket, ahogy a határral párhuzamosan futó úton haladunk. Aztán megállunk, kiszállunk, és besétálunk az erdőbe a határ irányába. A kulcsfontosságú információcsere ebben az erdőben zajlik, mindössze néhány méterre a határtól. Ahogy befejezzük, látjuk, hogy a szürkületben villogó zseblámpák közelednek felénk az út felől, feltehetően a német rendőrség. Visszatérünk az autónkhoz, elindulunk, és később szétválunk.

Amikor aztán egyedül megyek tovább egy másik semleges országba, nevezetesen az Egyesült Királyságba, a határon megállítanak. A rendőrség tájékoztat, hogy az amerikai belügyminiszter megfelelője, azaz a belügyminiszter személyesen rendelte el a megállításomat. Beleegyezem, hogy önként és saját

költségemen távozom, de engedélyt kérek egy telefonhívásra. Ezt megadják.

A rendőrség jelenlétében felhívom Michaelt, az egyik szövetséges csoport vezetőjét ebben az országban, elmagyarázom neki a helyzetet, és megkérem, hogy találkozzunk a tervezett indulási ponton. Felajánlom neki, hogy az én költségemen elviszem magammal a következő úti célomig. Ő beleegyezik.

Telefonbeszélgetésem után a rendőrségi tisztviselőt a szomszéd szobába hívják. Visszatérve közli velem, hogy nem telefonálhatok többet.

Amikor elmagyarázom Michaelnek a megfigyelés nagyságrendjét, látom, hogy nem hisz nekem. Tapintatosan elmagyarázza nekem, hogy ez az ő országa, *sokéves tapasztalata* van itt, és ezért *tudja, mit tesz és mit nem tesz itt a rendőrség!*

Ezt teljes mértékben megértem. De meg kell győznöm őt arról, hogy ez a helyzet teljesen más, mint bármi, amit a múltban tapasztalt. Ezért három embert mutatok neki, és megkérem, hogy jegyezze meg az arcukat, mert újra látni fogja őket. Szkeptikusan, de beleegyezik.

Az évek során többször is átéltem ezt a tapasztalatot, különösen politikai aktivistákkal és ügyvédekkel. *A kormányok más szabályokat alkalmaznak ránk!*

A következő egy hét alatt ketten minden kétséget kizáróan azonosítunk több mint húsz megfigyelőt és fél tucat járművet.

Még játékot is csinálunk belőle.

Úgy teszünk, mintha nem vennénk észre, hogy távcsővel figyelnek minket a szemközti étterem ablakán keresztül. Aztán besétálunk abba a vendéglőbe, én gyanúsan telefonálok, és elrohanunk egy sötét sikátorba. Látjuk, hogy követnek minket, és sikerül leráznunk őket. Aztán találunk egy szép száraz helyet, és nézzük, ahogy órákig rohangálnak az esőben, hogy megtaláljanak minket.

Néha más megközelítést alkalmazunk. Amikor egy vasúti peronon meglátok egy túlságosan ismerős arcot, fel-alá sétálok a tömegben, és minden egyes embert alaposan megvizsgállok, mintha keresnék valakit. A legtöbb ember valószínűleg azt hiszi, hogy rendőr vagyok. De a megfigyelő ügynök ideges lesz.

Ezt egy hétig kisvárosról kisvárosra tesszük a határ mentén. Újra és újra ugyanazokat az arcokat és járműveket látjuk.

Az ő részének végén Michael rám néz, és felkiált: *Amikor hazamegyek, és elmondom az embereimnek, amit a saját szememmel láttam, nem fognak hinni nekem!*

A saját munkám még messze nem ért véget.

Miután kifárasztottam a megfigyelőcsapatokat, visszavonulok a határvidékről. Azt hiszik, hogy visszavonulok, és túlságosan örülnek, hogy végre megkapják a megérdemelt pihenésüket! Az őrizetük leállt. Ekkor teszem meg a lépést!

Sikerül észrevétlenül beosonnom egy másik semleges országba, nevezetesen Belgiumba. Onnan újabb kísérletet teszek az Egyesült Királyságba való bejutásra.

De nem sikerül. Ismét kirúgnak, egy hónapon belül másodszor. Kénytelen vagyok visszatérni Belgiumba.

Az ottani rendőrség nyilván tudja, hogy jövök. Úgyhogy arra számítok, hogy érkezésemtől tartóztatnak.

A beszélgetés ezután valahogy így zajlik:

Rendő: *Jöjjön velünk.*

Én: *Le vagyok tartóztatva?*

Rendő: *Nem, csak tudni akarom, mit keres itt.*

Én: *Úgy hallottam, van itt néhány gyönyörű templom. Azért jöttem, hogy megnézzem őket.*

Rendő: *Tudjuk, hogy ki maga.*

Én: *Rendben. Egyszerűen csak várom, hogy megérkezzen egy futár az információkkal és a pénzzel. Egyáltalán nem tervezek semmilyen tevékenységet az önök országában. Hacsak nem ragaszkodik hozzá, amely esetben elég egy telefonhívásom, és egy kocsisornyi aktivista rögtön ide fog rohanni.*

Rendő: *Ne, ne tegye ezt! Nézze, parancsot kaptam, hogy naponta jelentenem kell a mozgását a nemzeti fővárosnak.*

Én: *Tudsz egy olcsó helyet, ahol megszállhatok? Kevés a pénzem.*

Rendő: *Van egy szálloda a közelben. A tulajdonos úgy gondolkodik, mint te. Mindig is szerettem volna találkozni vele, de sosem volt rá ürügyem. Megmondom, mi lesz, elviszem oda, bemutatom, és elmagyarázom a helyzetet. Szerintem ingyen elszállásol, amíg a barátod meg nem érkezik a pénzzel.*

Én: *Nekem jól hangzik!*

Mi ezt tesszük. Ez kölcsönösen előnyös. Nekem van egy szép helyem, ő pedig szemmel tarthat engem. Minden nap meglátogat. Együtt iszunk *trappista* sört. Tájékoztatom a fejleményekről, és jól elbeszélgetünk. Jelentést tesz a fővárosban. Egy nap meghív, hogy kísérem el egy országjárásra, és én el is megyek vele. Útközben minden templomnál megáll, hogy megnézhessem.

Ez a rendőr világossá teszi, hogy nem törődik velünk. De *utálja* az ellenfelünket! NEM akarja megtenni az ellenfelünknek azt a SZÉPET, hogy beavatkozzon belénk!

Végül eljön a nap, amikor jelenthetem, hogy foglaltam egy helyet a szomszédos ország, nevezetesen Luxemburg repülőtéréről másnap induló járatra.

Aztán meglep: *van egy javaslatom. Hadd vigyelek oda! Így jelenthetem a feletteseimnek, hogy személyesen ültettelek fel a gépre. És megspórolja az útiköltséget.*

Örömmel egyetértek.

Aznap este az utolsó pénzemet is elköltöm egy finom vacsorára. Nagyon remélem, hogy betartja az ígéretét.

Megtartja. Visszatérek az USA-ba 20 centtel a zsebemben. Felhívom vele egy barátomat, hogy jöjjön értem. Nála maradok, amíg nem kapok több pénzt a hazautazásom utolsó szakaszára.

Az ellenfél intenzív erőfeszítései ellenére a projektet NINCS veszteségünk sem emberben, sem anyagban.

Az NSDAP/AO a világ legnagyobb Nemzetiszocialista propagandaszállító!

Nyomtatott és online folyóiratok sok nyelven

Könyvek százai sok nyelven

Webhelyek százai sok nyelven

SS Defender
against Bolshevism
by Reichführer SS Heinrich Himmler

Julius Streicher: Der Giftige Pilz
The Poisonous Mushroom

Hitler
in Italy

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch
The Sins of
High Finance

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!

www.third-reich-books.com

NSDAP/AO

Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to
find out how
YOU can help!